

Αγκαλιά, της Μαρίας Λοϊζίδου (εικ.: Missy Merida)

Η Μαρία Λοϊζίδου μιλά για αγκαλιές που χάνονται και αγκαλιές που επιστρέφουν.

Περί τίνος πρόκειται

Οι άνθρωποι δεν ζουν μόνο σε σπίτι. Ζουν και σε αγκαλιές. Ο κύριος Χαράλαμπος είναι εφευρέτης. Φτιάχνει αγκαλιές. Κάθε είδους. Στο μαγαζάκι του στην οδό Φραουλιάς σπεύδουν από παντού για να τις αποκτήσουν. Αγκαλιά συγγνώμης. Αγκαλιά “δεν πειράζει”. Αγκαλιά χαίρω πολύ. Η κυρία Ζωή, η δασκάλα, έπαιρνε δεκατέσσερις αγκαλιές από τους μαθητές της. Ο κύριος Πελοπίδας θέλει μια χουχουλιαστή. Η κυρία Πελαγία θέλει μία να τη φοράει σαν κάπα. Και κάποιοι, ξέρετε ποιοι, θέλουν γιαγιαδίστικες και παππουδίστικες αγκαλιές. Και ασφαλώς υπήρχαν οι βαριές, αυτές του αποχαιρετισμού.

Αλλά ένα βράδυ, χτύπησε το τηλέφωνό του και τα νέα που άκουσε τον τύλιξαν μέσα σε ένα πυκνό, γκρίζο σύννεφο. Δεν μπορούσε να φτιάξει πια άλλες αγκαλιές. Κάποιος έπρεπε να τον βοηθήσει. Ποιος όμως;

Εστιάζοντας

Θα έλεγα ότι δεν είναι μια ιστορία απλώς για την αγκαλιά και τις θεραπευτικές, αναζωογονητικές, αδιάλυτες, μεταρσιωτικές ιδιότητές της που ασφαλώς είναι σε πρώτη ανάγνωση, αλλά μια ιστορία ριζικής αποδιοργάνωσης από τις απροσδόκητες οδύνες της ζωής μα και ανταπόδοσης από εκείνους που ως τότε βοηθήθηκαν και ευεργετήθηκαν.

Ενδιαφέρον έχει για τα παιδιά να αντιληφθούν τα διαφορετικά είδη αγκαλιών που υπάρχουν, να σκεφτούν για τις διαφορές τους, τις διαφορετικές ανάγκες που έχει κάθε άνθρωπος, να δουν πώς τα

προβλήματα μας εγκλωβίζουν μέσα σε ένα σύννεφο από το οποίο δεν μπορούμε να βγούμε εύκολα και πως η μόνη λύση να μαλακώσει, να αραιώσει, να φύγει αυτό το σύννεφο είναι να μιλήσουμε. Όσο μιλάμε, τόσο οι κόμπι σπάνε. Κι αυτή είναι η ευεργετική επίδραση της εξομολόγησης, της λύσης της σιωπής που δεν οδηγεί πουθενά.

Η εικονογράφηση της Missy Merida (Έλενας Καρανικολού κατά κόσμο) είναι λιτή, ευχάριστη, με εμπνεύσεις, με κυριαρχία του λευκού φόντου στις αφαιρετικές αποτυπώσεις.

Όμορφο εξώφυλλο και οπισθόφυλλο, ωραία υφή.

Για αναγνώστες από 4 περίπου ετών.

Εκδόσεις Ψυχογιός